

være nidkjær overfor Grundlovens § 25, og altsaa i det Hele nøie ville paase, at denne Paragraf ikke blev anvendt, undtagen hvor det virkelig var paatrængende, men i et Tilfælde som dette, hvor det alene har beroet paa et Skjøn, om Regjeringen bedst kunde forsvare at handle eller at lade staa til, kan jeg ikke være med til at underkjennde det Skjøn, som har været Regjeringens. Vi maa erindre, at det paahvilede den at skjønne først og at tage sin Beslutning derefter, idet vi først bagefter kunde komme til at afgive vort Skjøn. Jeg har saaledes ikke kunnet være med til den Udtalelse, hvori Flertallet har erklæret, at det ikke anser Grundlovens § 25 for retmæssig anvendt.

Indenrigsministeren: Jeg er ganske enig med det ærede Udvalg i de Ændringsforslag, som ere fremsatte til Lovforslaget, og jeg kan saaledes kun anbefale det høitærede Thing at vedtage dem. — Hvad angaar den Hensigtstilling til Indenrigsministeren, som ligeledes er fremkommen fra Udvalgets Side, kan jeg for mit Vedkommende ogsaa kun udtale, at jeg i den finder en hensigtsmæssig Rækkefølge af de Bestemmelser, som indeholdes i de Punkter, som Hensigtstillingen angaar. Disse Punkter ere ogsaa optagne omtrent i den her nævnte Orden i de Reglementer, som af Indenrigsministeriet allerede tidligere ere udstedte. Det skal saaledes være mig hjært at imødekomme denne Hensigtstilling, som i ingen Henseende vil kunne medføre nogen Skade for fremtidige Reglementer, der maatte blive udstedte. — Der foreligger nu saaledes kun en lille Meningsulighed mellem mig og det ærede Flertal af Udvalget, idet dette har udtalt, at det ikke kunde billige, at en provisorisk Lov er udstedt. Naar jeg hertil fører, at dette ligger mig noget mere paa Sinde, end det ellers under andre Forhold kunde gjøre, da det juridiske Ansvar for Sagen jo ikke paahviler mig, er det, fordi jeg maa erkjende, at jeg i Følge min forrige Stilling, hvori jeg havde Ledelsen af den Øren af Statsstyrelsen, under hvilken denne provisoriske Lov blev udarbejdet, har det fulde moralske Ansvar for, at den blev udstedt. Det ligger mig derfor paa Sinde med et Par Ord for det ærede Thing at recapitulere denne Sag, for dog ogsaa at give en Fremstilling af, hvorledes jeg opfatter den. Det første Punkt, hvorom det ærede Flertal i Udvalget har udtalt sig, er det, at man finder det paafaldende, at Regjeringen nu paa en Gang har fundet det saa paatrængende nødvendigt at udstede en Lov som den, hvorom der her er Tale, efter at der er gaaet flere Aar, uden at nogen Autoritet har fundet, at det var saa særdeles magtpaaliggende at røre ved denne Sag. Jeg maa da indrømme, at dette vilde se besynderligt ud, hvis der ikke var kommet nogetsofomt Moment i de faktiske Forhold til Stede, som medførte, at denne Sag nu

er kommen frem. Regjeringens Opmærksomhed maatte naturlig henledes paa, at der nu maatte gjøres Noget, og det vilde være forbundet med stor Fare at lade Forholdet gaa sin tidligere Gang, saaledes som det selv vilde, og Opfordringen dertil laa i det Omfang, hvori den vedkommende Vare nu bliver bragt ind i Kjøbenhavns Havn. Medens Forholdet tidligere var nogenlunde ens, saaledes at man hvert Aar indførte omtrent lige megen Petroleum i Kjøbenhavns Havn, viste der sig pludselig en betydelig Stigning i saa Henseende. Medens der saaledes i 1870 indkom 25,801 Td., og i 1871 25,855 Td. — endnu stod Forholdet altsaa paa samme Fod — kom der i 1872 26,287 Td. og i 1873 27,080 Td. Der viste sig altsaa en Stigning, og man maatte altsaa vente, at Petroleumstraffiken, vilde være i stadig Eiltagen. Dertil kom endnu et Moment, som havde en overordentlig stor Betydning for Regjeringen og navnlig for Indenrigsministeriet, under hvilket dette Forhold forterer. Det var nemlig det, at man i Sverrig traf meget strenge Bestemmelser med Hensyn til Petroleumshandelen, saaledes at f. Ex. intet Dampskib maatte medføre mere end 2 Tude Petroleum, og at man ikke maatte løsse og lade Petroleum ved noget Bolværk i Sverrig, men fik anvist et vist Sted i Havnen eller ude paa Rheden, hvor Aflosningen maatte finde Sted. Denne Handel blev altsaa saa vanskelig i Sverrig, at Kjøbenhavn blev — hvad den nu er — det sydlige Sverrigs egentlige Petroleumslager. Den stadige Trafik til Sverrig med Omladning i større eller mindre Partier, som sendes derover, fordi Indførselen af Petroleum i smaa Partier kan ske uden Vanskelighed, medens større Ladninger støde paa større Vanskeligheder, gjorde det klart for Regjeringen, at Kjøbenhavn, som i mange andre Forhold ogsaa provisionerer det sydlige Sverrig, i denne Henseende vilde blive Lager for dette. Nu kan man naturligvis ikke som et absolut Argument for den i April Maaned udstedte provisoriske Lov anføre, hvad der skete efter den 10de April; men at Indenrigsministeriet ligesom ogsaa de Autoriteter, til hvilke det havde støttet sig, havde haft en betydelig Forudsæenhed med Hensyn til dette Punkt, vil jeg dog kunne dokumentere for de Herrer paa en meget slaaende Maade. Medens der i 1873 i Kjøbenhavns Havn blev indført 27,080 Tude, er Indførselen indtil Udgangen af Oktober Maaned i indværende Aar steget til 44,136 Tude, og ærede Medlemmer ville saaledes se, at der næsten har fundet en Fordobling Sted i indværende Aar, som endnu ikke er udløbet. Naar man altsaa havde faaet Dinene op for, at der her var et Forhold til Stede, hvor man skulde være sig, og naar man var bleven rigelig belært i saa Henseende ved Exempler andre Steder fra, forekommer det mig, at man nu har faaet en storartet Godkjendelse af, hvor nødvendigt det